

י"א אולול תשס"ו

4 ספטמבר 2006

שלום רב לך שלחה,

את ספרך 'ציפור האהבה' קראתי באותו השבוע שבו מסרת לי אותו (סוף יוני), אבל את התגובה, כפי שתת ראה, אני מותבת באיחור של חודשים וחצי. פשוט מאד, בקץ אני מעריכה בדרך כלל בחינות בגרות, שגורזות את כל שעות היום והלילה, ובנוסף הקטישות והטילים שהקפיצו אותי כל פעם למרחוב המוגן, וגם הצפיפות בברבותם של הכתבים – כל זאת מנע ממני להתיישב ולכתחוב.

ביום חמישי האחרון סיימתי לבדוק בחינות, אבל שנת הלימודים החלה, ולקראתה היו לי מפגשי הנחיה למורים. עתה, הם בכיתות, ואני בבית, لكن כותבת אלק בEIF.

ראשית, לילדיה של בתי אורית (בת 42) המגדלת בעלי כנף רבים (גם חולכי על ארבע) אין בעיה וכי שהיתה LEGAL (שאגב, זה היה שמו של כלב הזאב האגדי שהוא לנו משנת 1963 ועד 1975, ומazel כל ילדי השיכון, גם כשבוגרים או ני היום, קוראים לו 'אמא של גלי'). גם בתי קראה את הספר ונחתה ממנו ומן האירורים עד מאד.

שנית, וזה העיקר, הספר מעניין; יש בו המון תמיינות מצד אחד, ומצד שני מציאות אמיתי של משפחה ישראלית; מעל לכל בולטת בו אהבת בעלי החיים, ובכך הוא שובה לב.

ולענין אחר – לא התקדם עבודה בקייז בಗל בחינות הבגרות, ואת?

ק. ק. ק.
א. ק. מ. ז. ז. ז.
הערפה פ. ק. ה. ז. ז.

ס. ס. ס.